

ZIE HET AAN

*Een sperwer scheert
– de vleugels dicht –
naar ergens omlaag.*

Voor het raam staand: met een doffe dreun slaat een vogel tegen de zijkamerruit. In een fractie van een seconde zie ik: een duif – de duif die – weerkaatsend – met twee klauwen gegrepen wordt door de sperwer; en deze wég is met de prooi.

letwat bekomen van de schrik: het silhouet van de duif op de ruit, een zacht grijswitte tekening, de vleugels gespreid, de staart breed, de borst een ronding, de hals en het kopje naar links. Dit alles haarscherp, tot in de finesses, levensecht. Ook de volgende dag: alsof de duif blijven wil.

Dan, het lijkt meer of de duif ontzield is; het de ziel van de duif zelf is. De ziel die zegt: je kunt bij toeval of heel gericht een prooidier worden. De ziel die er getuigenis van aflegt: zó werkt het in de natuur: jij – je kunt vaak of zelden gevrijwaard blijven van het fatum: gegeten worden.

*Voor de spiegel staan,
jezelf in de ogen kijken,
indringend – en pas
op het gegeven moment
'zie de mens, zie mij' zeggen.*

Theo Fransen